

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej, v právnej veci žalobcu **P., H., zastúpeného JUDr. Jozefom Holičom, advokátom so sídlom v Bratislave, Lužická 7**, proti žalovanému **Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, Vazovova 2, Bratislava**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 37036/2007-3 zo dňa 01. apríla 2009, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15. apríla 2011, č. k. 4S/91/2009-29, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15. apríla 2011, č. k. 4S/91/2009-29 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 37036/2007-3 zo dňa 01. apríla 209, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Colného úradu Bratislava č. 19987/2007-5282 zo dňa 08.03.2007 o prepadaní zabezpečeného liehu v prospech štátu.

Pri svojom rozhodovaní krajský súd vychádzal z ustanovenia § 14a ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a o zmenách v sústave daňových orgánov v znení neskorších

predpisov účinného do 31. decembra 2011 (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“ alebo „zákon o správe daní“), keď mal z obsahu spisového materiálu za preukázané, že Colný úrad v Bratislave dňa 21.02.2005 vydal rozhodnutie č. SCÚ-65/2005/P14, ktorým zabezpečil 4.769,5 litra liehu z dôvodu, že žalobca, ktorý mal predmetný lieh v držbe nevedel preukázať spôsob jeho nadobudnutia. Toto rozhodnutie o zabezpečení liehu napadol žalobca odvolaním, o ktorom rozhodol odvolací orgán tak, že toto rozhodnutie dňa 23.10.2006 potvrdil rozhodnutím č. 29725/2005. Toto rozhodnutie napadol žalobca žalobou na Krajskom súde v Bratislave, ktorú rozsudkom č. k. 1S/470/2006-45 zo dňa 13.05.2008 zamietol. Tento rozsudok potvrdil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky a to rozsudkom sp. zn. 3Sžf/79/2008 zo dňa 19.11.2008. Krajský súd dospel k záveru, že žalobca ako držiteľ liehu si nesplnil svoju povinnosť preukázať pôvod a spôsob nadobudnutia zabezpečeného liehu. Takto potom bolo preukázané, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, lebo neodstránil pochybnosti, ktoré viedli k zabezpečeniu liehu, a preto bol zákonný dôvod na vzdanie rozhodnutie o prepadnutí liehu v prospech štátu.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi, ktorý v konaní úspech nemal, náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Súčasne žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v prípade potvrdzujúceho rozsudku pripustil dovolanie.

Žalobca namietal, že v konaní pred krajským súdom došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 205 ods. 2, § 221 ods. 1 písm. f/ a h/ OSP. Poukazoval na to, že v odôvodnení rozhodnutia na 16-tich riadkoch rozobral námietky žalobcu, pričom žalovanému ponechal v odôvodnení priestor o 9 riadkov väčší, akoby chcel súd naznačiť, že nie sú účastníci rovnakej váhy a rovnakého postavenia. Poukázal na to, že krajský súd správne konštatoval, že proti právoplatným rozhodnutiam colných orgánov o prepadnutí tovaru alebo vecí (správne malo byť zrejme o zabezpečení tovaru) boli podané na krajský súd dve samostatné žaloby. V tejto súvislosti žalobca pripomenul, že prejednávajúci senát krajského súdu sa opakovane za svojho nie dlhotrvajúceho pôsobenia v agende stretol s rozhodnutiami, ktoré bolo vždy a bez výhrad Colnému riaditeľstvu Slovenskej republiky potvrdené, ale nikdy sa nestretol s tým, že proti jednému právoplatnému rozhodnutiu podali dva subjekty dve žaloby. Tvrdil, že súd nepochopil zásadné zásady preskúmania toho ktorého rozhodnutia správneho orgánu a dopustil sa fatálneho omylu, ak dôvody rozsudkov Krajského súdu Bratislava a Najvyššieho

súdu Slovenskej republiky „použil“ ako vyriešenú prejudiciálnu otázku vo veci preskúmania iného rozhodnutia o inom inštitúte z. č. 511/1992 Zb.. Pri nejednotnom postupe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý pri preskúmaní rozhodnutí o zabezpečení tovaru a veci niekedy judikuje, pri „predbežnom opatrení“, ktorým je zabezpečenie tovaru alebo veci, súdy nepreskúmavajú a odvolanie proti rozhodnutiu Krajského súdu odmieta. Poukazoval na to, že taký či onaký výrok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nie je pre súd prejednávajúci presne označené rozhodnutie colného úradu a Colného riaditeľstva Slovenskej republiky záväzným. Uviedol, že je úplne nepochopiteľným, že súd argumentuje dôvodmi rozhodnutie, ktoré nie je rozhodnutím „nadriadeného“ súdu v zmysle § 226 OSP.

Ďalej poukazoval na to, že družstvo je podľa Obchodného zákonníka spoločenstvom neuzavretého počtu osôb, založeným za účelom podnikania alebo zabezpečenia hospodárskych, sociálnych alebo iných potrieb svojich členov a tento subjekt v čase, keď naplňal hospodárske či sociálne, alebo iné sociálne potreby členov, zabezpečil svojim členom aj alkohol, takpovediac v záujme plnenia socialistických úloh jednotného roľníckeho družstva (ďalej aj „JRD“). Teda iná garnitúra vedenia „iného družstva“ zabezpečila potrebu svojich členov a predmet záujmu umiestnila v priestoroch, ktoré slúžili na podnikanie (vtedy socialistické), ale aj na uspokojovanie záujmov členov JRD. Tvrdil, že evidentne bol lieh vyrobený vtedy legálnou formou a nepochybne bola odvedená aj spotrebná daň, hoc na základe iného práva.

Namietal, že krajský súd neodôvodnil právne skutočnosti, ktoré predmetnú vec robia špecifickou, čím urobil rozsudok nepreskúmateľným a tým odňal účastníkovi právo konať a mať právo na rozhodnutie so všetkými zákonnými náležitosťami. Namietal, že súd odmietol vyhodnotiť, že pôvod a spôsob nadobudnutia tovaru mali členovia družstva a nie štatutár „úplne iného subjektu“, ktorý síce je právnym nástupcom, ktorý však všetky práva a povinnosti na seba prevziať nemohol, pretože zánikom jedného hospodárskeho a politického systému zanikli ako právne inštitúty aj ako daňové, či účtovné predmety či plnenie. JRD muselo uchovávať doklady iba po dobu svojej existencie. Uviedol, že JRD nikdy vlastníctvo k liehu nenadobudlo a teda transformáciou, či akýmkoľvek privatizačným procesom lieh neprešiel do vlastníctva „nového subjektu“ a tak neprešla ani jeho účtovná ani majetková evidencia. Súd a ani colné orgány ani len hypoteticky nenaznačili ako a akým spôsobom by bolo možné preukázať, že lieh skutočne pochádza z páleníc označených družstevníkmi, keď tieto pálenice buď zanikli, ale hlavne už ich činnosť z rokov dávno minulých nemôže byť účtovne, daňovo ani inak administratívne preukázaná. V konkrétnom prípade výrobcovia už neexistujú, alebo už nie je preukázateľné zaplatenie dane.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie žalobcu zo dňa 09. júna 2011 navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť. Poukázal na to, že skutkové a právne okolnosti dňového prípadu uvádzané žalobcom v odvolaní predstavujú opakované tvrdenia, ku ktorým sa žalovaný už vyjadril. Uviedol, že výsledný informačný obsah odôvodnenia rozsudku je v subjektívnej aj objektívnej rovine zrejмый, jasný, pochopiteľný, komplexný a dostatočný. Žalovaný sa nestotožnil s názorom žalobcu, že súd v rozsudku vyjadril svoju právnu viazanosť rozhodnutiami krajského súdu a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Naopak vzhľadom na totožné skutkové a právne pozadie právoplatne skončených, paralelne vedených súdnych konaní, krajský súd iba skonštatoval vykonané dokazovanie a jeho výsledky v daných konaniach, relevantné pre danú vec.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP a § 211 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Predmetom konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného Colného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 37036/2007-3 zo dňa 01. apríla 2009, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Colného úradu Bratislava č. 19987/2007-5282 zo dňa 08.03.2007 o prepadaní zabezpečeného liehu v prospech štátu.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 14a ods. 1 zákona o správe daní, zamestnanec správcu dane môže zabezpečiť tovar a veci nevyhnutne potrebné na preukázanie skutočností pri správe daní, správca dane a daňový subjekt je povinný zabezpečený tovar a veci riadne opatrovať. Toto opatrenie

sa použije najmä vtedy, ak chýba riadne preukázanie spôsobu nadobudnutia tovaru alebo veci, ich množstva, ceny, kvality alebo riadneho usporiadania finančných povinností v súvislosti s ich dovozom alebo nákupom. Veci, ktoré nie je možné na mieste spoľahlivo zabezpečiť, môže správca dane na náklady ich majiteľa alebo držiteľa nechať previesť na miesto vhodné na tento účel. Ak je to pre dokazovanie nevyhnutné, môže zamestnanec správcu dane bezodplatne odobrať na účely bližšej obhliadky alebo expertízy vzorky zabezpečených vecí. Odobraté vzorky sa po expertíze či obhliadke vrátia, ak to ich povaha pripúšťa. Pri zabezpečovaní tovaru a veci sa postupuje primerane podľa § 36.

Podľa § 14a ods. 2 zákona o správe daní, správca dane vydá o zabezpečení tovaru alebo veci rozhodnutie o zabezpečení, v ktorom uvedie dôvody zabezpečenia tovaru alebo veci. Proti rozhodnutiu o zabezpečení sa možno odvolať. Odvolanie nemá odkladný účinok.

Podľa § 14a ods. 2 zákona o správe daní, ak majiteľ alebo držiteľ tovaru alebo veci v lehote 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia o ich zabezpečení odstráni pochybnosti, ktoré viedli k zabezpečeniu tovaru alebo veci, správca dane vydá rozhodnutie o zrušení rozhodnutia o zabezpečení tovaru alebo veci. Rozhodnutie je právoplatné dňom jeho vydania, proti tomuto rozhodnutiu sa nemožno odvolať. Ak majiteľ alebo držiteľ tovaru alebo veci v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia o ich zabezpečení neodstráni pochybnosti, ktoré viedli k zabezpečeniu tovaru a veci, správca dane vydá rozhodnutie o prepadnutí tohto tovaru alebo veci v prospech štátu. Proti rozhodnutiu o prepadnutí tovaru a veci sa možno odvolať.

Zákon č. 511/1992 Zb. o správe daní je procesným predpisom, ktorý upravuje správu daní a poplatkov. Je súčasťou zmien právnych predpisov v rámci zavedenia daňovej reformy k 01. januáru 1993. Táto procesná norma upravuje postupy (procesy), pomocou ktorých správcovia daní realizujú úlohy a ciele určené hmotnoprávnymi normami (najmä daňovými zákonmi). Upravuje teda pravidlá postupu daňových správcov pri príprave, výkone, resp. uskutočňovaní aktov daňového konania. V tomto zmysle je zárukou zákonného postupu pri plnení úloh správcu dane, ako aj zárukou zákonnej ochrany práv a právom chránených záujmov daňových subjektov.

Medzi relevantné princípy upravené zákonom o správe daní patrí napr. zásada zákonnosti, ktorá predovšetkým ustanovuje povinnosť pre správcu dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1 zákona o správe

daní). V zmysle zásady súčinnosti (§ 2 ods. 2 zákona o správe daní) správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3 zákona o správe daní), podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Zásada rovnosti (§ 2 ods. 7 zákona o správe daní), podľa ktorej všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti, vo svojej podstate vychádza z ústavnej zásady rovnosti účastníkov (čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky).

Zo zákona o správe daní vyplýva, že dokazovanie vedie správca dane, ktorý vedie daňové konanie, pričom daňový subjekt preukazuje všetky skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom (§ 29 ods. 1, ods. 8 zákona o správe daní).

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu žalovaného mal najvyšší súd za preukázané, že Colný úrad v Bratislave vydal dňa 21.02.2005 rozhodnutie č. SCÚ-65/2005/P14, ktorým v zmysle § 14a zákona o správe daní zabezpečil 4.769,5 litra liehu špecifikovaného vo výroku rozhodnutia, a to z dôvodu, že žalobca pri miestnom zisťovaní nevedel preukázať spôsob nadobudnutia predmetného liehu, ktorý mal v držbe. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný tak, že rozhodnutím č. 29725/2005 zo dňa 23.10.2006 napadnuté rozhodnutie o zabezpečení liehu potvrdil. Uvedené rozhodnutie napadol žalobou tak žalobca (žaloba bola na Krajskom súde v Bratislave zaevidovaná pod sp. zn. 1S/470/2006) ako aj šiesti členovia družstva – žalobcu (žaloba bola zaevidovaná na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 2S/475/2006). Ďalej mal najvyšší súd za preukázané, že krajský súd konanie vo veci žaloby podanej šiestimi členmi družstva - žalobcu zastavil uznesením sp. zn. 2S/475/2006 zo dňa 03. apríla 2009, a to pre nedostatok aktívnej legitímácie žalobcov. Toto uznesenie potvrdil ako vecne správne aj Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutím sp. zn. 3Sžf/78/2009 zo dňa 21.01.2010.

Žalobu podanú žalobcom pod sp. zn. 1S/470/2006, ktorou sa žalobca domáhal **preskúmania rozhodnutia o zabezpečení liehu**, krajský súd zamietol rozsudkom, č. k. 1S/470/2006-45 zo dňa 13. mája 2008, a to z dôvodu, že žalobca nepreukázal ani v konaní pred súdom pôvod liehu ani spôsob jeho nadobudnutia. Toto rozhodnutie potvrdil ako vecne správne aj **Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 3Sžf/79/2008 zo dňa 19. novembra 2008**. Z odôvodnenia tohto rozsudku vyplýva, že správne orgány v konaní zistili skutkový stav správne a vec správne právne posúdili. Žalobca v konaní nepredložil žiadne dôkazy, ktorými by preukázal spôsob nadobudnutia zaisteného liehu.

Z uvedeného vyplýva, že žalobca nepreukázal spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti pôvod a spôsob nadobudnutia zaisteného liehu. Toto nepreukázal ani v konaní o zabezpečení liehu vedenom na Najvyššom súde pod sp. zn. 3Sžf/79/2008, ale ani následne v tomto konaní o prepadnutí zaisteného liehu. Žalobca bol v zmysle ust. § 29 ods. 8 zákona o správe daní colným úradom vyzvaný na preukázanie pôvodu a spôsobu nadobudnutia 4.769,5 litra liehu nachádzajúceho sa v priestoroch prevádzky žalobcu Nová pivnica v Bratislave na Kúkoľovej ul.. Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že rozhodnutiu o prepadnutí tovaru alebo veci musí predchádzať rozhodnutie o zabezpečení identického tovaru alebo veci, po vydaní ktorého je držiteľ zaisteného tovaru povinný odstrániť pochybnosti, ktoré viedli k zabezpečeniu tovaru. Keďže žalobca pochybnosti, ktoré boli dôvodom na jeho zabezpečenie neodstránil, boli splnené podmienky na postup podľa § 14a ods. 3 zákona o správe daní, teda na vydanie rozhodnutia o prepadnutí zaisteného tovaru.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že pôvodné JRD nikdy vlastníctvo k predmetnému liehu nenadobudlo a teda transformáciou, či akýmkoľvek privatizačným procesom lieh neprešiel do vlastníctva „nového subjektu“ a tak neprešla ani jeho účtovná ani majetková evidencia, túto námietku považuje najvyšší súd za právne irelevantnú. Nie je totiž v danom prípade rozhodujúce, či mal alebo nemal žalobca predmetný lieh vo svojom vlastníctve, rozhodujúcim je skutočnosť, že predmetný lieh sa nachádzal v prevádzkových priestoroch žalobcu označovaných ako Nová pivnica v Bratislave, Kúkoľová ul. a teda žalobca mal predmetný lieh v čase miestneho zisťovania vykonávaného colnými orgánmi v držbe.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nesúhlasí s námietkou žalobcu, že rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1S/470/2006 v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžf/79/2008 (týkajúce sa zabezpečenia predmetného liehu)

krajský súd „použil“ ako vyriešenú prejudiciálnu otázku v tomto preskúmvacom konaní. Ako už bolo vyššie uvedené rozhodnutiu o prepadnutí tovaru musí predchádzať rozhodnutie o zabezpečení tovaru. Pokiaľ účastník konania v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia o zabezpečení tovaru odstráni pochybnosti, ktoré viedli k zabezpečeniu tohto tovaru (preukáže pôvod a spôsob nadobudnutia liehu), colný orgán vydá rozhodnutie, ktorým zruší rozhodnutie o zabezpečení tovaru. Takéto rozhodnutie je právoplatné dňom jeho vydania a proti tomuto rozhodnutiu sa nemožno odvolať. V danom prípade však žalobca v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia o zabezpečení 4.769,5 litra liehu, ktorý mal v deň miestneho zisťovania, t. j. dňa 10.02.2007 v držbe, pôvod a spôsob nadobudnutia predmetného liehu colnému orgánu nepreukázal, a nepreukázal to ani v priebehu súdneho preskúmvacieho konania, bol daný zákonný dôvod pre vydanie rozhodnutia o prepadnutí tovaru č. 19987/2007-5282 zo dňa 08.03.2007 potvrdeného rozhodnutím č. 37036/2007-3 zo dňa 01.04.2009, ktoré sú predmetom tohto súdneho preskúmvacieho konania.

Napokon žalobca pôvod a spôsob nadobudnutia predmetného zabezpečeného liehu nepreukázal ani v rámci preskúmvacieho konania o preskúmanie rozhodnutia o prepadnutí liehu, preto krajský súd rozhodol vecne správne, keď žalobu podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol.

Podľa názoru najvyššieho súdu je právne irelevantná aj námietka žalobcu, že pôvod a spôsob nadobudnutia liehu mali preukazovať členovia družstva a nie štatutár „úplne iného subjektu“, ktorý je právnym nástupcom pôvodného JRD. Podľa názoru najvyššieho súdu vyššie citované ustanovenie § 14a ods. 2 zákona o správe daní, treba vykladať tak, že je povinnosťou predovšetkým držiteľa zabezpečeného tovaru a to bez ohľadu na to, či je vlastníkom tohto tovaru alebo nie, v lehote 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia o ich zabezpečení odstrániť pochybnosti, ktoré k zabezpečeniu tohto tovaru viedli. V danom prípade žalobca ako držiteľ tovaru, nepreukázal spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti, pôvod a spôsob nadobudnutia predmetného liehu. Napokon toto nepreukázal ani v tomto konaní.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací dospel k záveru, že námietky žalobcu, vznesené v odvolaní nemožno považovať za opodstatnené, a preto podľa 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 OSP napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave potvrdil.

Vzhľadom k tomu, že zákonom č. 479/2009 Z. z. bolo s účinnosťou od 01.01.2012 zrušené Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, ktorého pôsobnosť a právomoci na úseku správy daní a poplatkov prešli na novozriadené Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, podľa informácií poskytnutých Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky v Bratislave, t. č. pre oblasť colníctva pôsobiace na adrese Vazovova ulica 2, 815 11 Bratislava, odvolací súd podľa § 107 ods. 4 OSP na strane žalovaného koná s vyššie uvedeným právnym nástupcom pôvodne uvádzaného žalovaného.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

P o u č e n i e : Pr o t i t o m u t o r o z s u d k u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .

V Bratislave 29. marca 2012

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Lubica Kavivanovová